

Ha könnyű, nyári kalandra vágyunk, ritkán jut eszünkbe múzeumokban keresni azt. Pedig, ha az idén huszonharmadik alkalommal megrendezett Szegedi Művésztelep alkotóinak kiállítására gondolunk, a Reök-palota második emeleti kiállítótermei nem csak a hűs, tágas terek miatt válhattak vonzó, nyári célponttá. A teljes műfaji, technikai és tematikai szabadságot hirdető alkotóműhely a kezdetektől fogva arra törekszik, hogy progresszív, ugyanakkor emberközelit alkotások létrehozásával képezzen hidat a kiállításlátogató és a kortárs művészetet alakító aktuális irányzatok között. A friss szemléletet és a kísérleti megoldásokat hagyománnyá formáló művésztelep alkotóinak névsorában ugyanúgy megtaláljuk a hazai és nemzetközi elismeréseket szerzett, neves művészeket, mint a pályakezdő alkotókat vagy a még tanulmányait folytató egyetemistát. Ez a generációs és kulturális sokszínűség pedig már önmagában gondoskodik az izgalmas, játékos összehatásról, de a főként installációkból álló kiállítás alkotói nem riadnak vissza a finom humor, esetenként az irónia alkalmazásától sem.

A központi kiállítóteret Rebecca Dick **Zsemletartó** című installációja uralja, ami papír és háztartási textil alapanyagának köszönhetően jól kapcsolódik Vincze Ottó mintás vászonra készített, jellegzetes humorú grafikáihoz, és tematikusan erősíti Bandis Barbara Melitta munkáit is. Bandis főként sorozatokból felépülő műveiben (**Antik újrahazanosítva, Nagymama sem tókéletes I–III., Telepi tárgyak I–IV.**) az objet trouvé közvetlenségét ütközteti a gondosan megmunkált, papíralapú ábrázolásokkal, amelyek néhol pszeudo módon ismétlik a látható valóságot, másutt elnagyolt, varrott körvonalakkal idézik meg a hétköznapi tárgyakat. A frontális ábrázolás és a megszokott közegükből kiemelt tárgyak szakrális jelleget kölcsönöznek a sérülékeny, efemer anyagú munkáknak. Olyannyira, hogy a kiállításlátogatók számára kinn hagyott, de a művek részét képező Erika-írógépet is csak nagyon kevesen merték használni.

Az írógép – nagy valószínűséggel ugyanaz a darab – egy másik mű, Amy Pitt **Egy év az életünkben** című installációjának elkészítésében is fontos szerepet kapott. A brit művésznő raktári polcállványon álló, mappákba fűzött, gépelt dokumentumokként testet öltő interaktív webműve azonban már nem a kiállított tárgyak megfigyelésére ösztönöz. Célja a szűkebb és tágabb természeti és emberi környezet tanulmányozása, valamint a kapcsolatteremtés, az egyéni tapasztalat megosztása. Pitt munkája ilyen értelemben az alkotótelepi munka lényegét is összefoglalja, hiszen a Szegedi Művésztelep háromhetes találkozóinak elsődleges célja a művészek egymás közötti párbeszédének elősegítése, miközben az alkotókat elemi környezeti közhöz fűződő viszonyuk újragondolására készíti.

A járatlan út hagyományja

A XXIII. Szegedi Művésztelep kiállítása

KÁNTOR ÁGNES

REÖK, 2017. VII. 29. – VIII. 25.

A közvetlen közegéből kiemelt művész a közel egyhónapos, intenzív közösségi alkotóidő alatt óhatatlanul szembesül saját, a mindennapokban

láthatatlanná vált szokásaival – legyenek azok az emberi kapcsolatokért felelős viselkedési mintázatok vagy éppen az alkotás folyamatát felépítő, szertartásszerű sematizmusok. Így nem meglepő, hogy a bármiféle hívószót és műfaji korlátozást kerülő Szegedi Művésztelep mindenkor résztvevői jellemzően kísérletező, improvizatív alkotásokban összegzik megszerzett tapasztalataikat, benyomásaikat.

Ez a hatás érhető tetten a fiatal Oberfrank Luca munkáin (**Hanggyűjtemény, Tisza, Partiscum I–IV.**), aki szegedi tartózkodásának hang-, kép- és térfragmentumait gyűjtötte össze. De Gulyás Andrea alkotása, illetve Huszár Imre **Közelebb, mint gondolnád** című szellemes és érzékeny objektje ugyancsak a rész-egész kérdését, a kapcsolódás, az érintkezés lehetőségeit járja körül. És persze az sem lehet véletlen, hogy a térspecifikus installációiról ismert Vincze Ottó ezúttal egy intimebb megközelítésű, az identitás és az interperszonális kapcsolatok problémáira, a társas együttlét dinamikájára fókuszáló grafikai sorozatot mutatott be.

Összességében a kiállított munkák mindegyikére jellemző a variabilitás, az adaptív, flexibilis szerkezet, ami engedi kapcsolódni, alakulni és együtt hatni a műveket anélkül, hogy közben sérülnének határaik, vagy elveszítenék a privát területet. Tekintve, hogy a szervezők – Imre Mariann, Kótai Tamás és Huszár Imre – milyen komoly figyelmet fordítanak a művészcsoporthoz tartozókra, korántsem lenne meglepő, ha ugyanez a mintázat jelentené a háttérét a művésztelep sikeres működésének is. A különböző generációk és életművek, az eltérő alkotói habitusok és emberi attitűdök találkozása és egymásra hatása együttesen alakítja ki azt az inspiráló légkört, ami az évtizedek alatt a műhely védjegyévé vált. Ez a – mondjuk úgy – alkotói hozzáállás, amit általában a progresszív és kísérletező jelzőkkel próbálunk körülírni, tulajdonképpen azt a nyitottságot jelenti, amit a kiállításon szereplő minden egyes mű magában hordoz; a valódi, emberi érintkezés lehetőségét.

Kiállító művészek: Bandis Barbara Melitta, Rebecca Dick (Nagy-Britannia), Gulyás Andrea, Huszár Imre, Kótai Tamás, Melkovics Dorina, Mizsák Gergő, Oberfrank Luca, Amy Pitt (Nagy-Britannia) és Vincze Ottó.